

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic scene between a man and a woman in a library. The woman, Dani Collinsová, is wearing a black dress with a red sash and is embracing the man from behind. She has her hand on his chest and is looking at him with a soft expression. The man is wearing a dark suit jacket over a white shirt and is looking directly at the camera with a serious expression. The background shows a wooden bookshelf filled with books and a window with yellow curtains.

Dani Collinsová
Trampoty
s náušnicí

DANI COLLINOVÁ

TRAMPOTY S NÁUŠNICÍ

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

Podruhé se v tomto měsíci setkáte s vnučkami řeckého miliardáře, který se rozhodl, že dívky, s nimiž se řízením osudu seznámil až v jejich dospělosti, se dobře provdají... i kdyby nechtěly!

Minulý měsíc, možná si ještě vzpomenete, to byl příběh nazvaný Vila na pobřeží, v němž se se svým osudem setkala Winnie. A abychom nezapomínali na to, že pár jsou vždycky dva, tak pochopitelně i Eros, její šéf a milenec... a taky otec jejího dítěte.

Tento měsíc se panovačný dědeček rozhodl, že jeho vnučku Vivi si za manželku vezme Raffaele... aby odčinil to, jak se k ní v minulosti zachoval. Je v tom ale háček... a v tom háčku je další háček. Jaký, na to už musíte přijít sama! Příběh se jmenuje Snoubenkou na chvíli.

Vždycky rád v dopise upozorňuji na knížky na pokračování, to ale neznamená, že by mé další příběhy v tomto měsíci byly nějaké popelky. Leda snad v tom smyslu, že hrdinka každé z nich se v jednu chvíli promění na princeznu. Aspoň pro toho pravého prince!

S láskou

Váš Harlequin

Dani Collinsová

TRAMPOTY S NÁUŠNICÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Virgin to Redeem the Billionaire

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Dani Collins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5174-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5182-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5178-5 (PDF)

PROLOG

„Dámy a pánové, právě jsme od pana Kainea Michaele obdrželi překvapivou nabídku. Je ochotný odkoupit veškerý majetek za částku, s níž je rodina zcela srozuměna. Aukce je definitivně ukončena. Děkujeme všem za účast, ale žádné další nabídky na jednotlivé předměty z rodinného majetku se již přijímat nebudou.“

„Cože? To *ne!*“ vyhrkla Gisella Drummondová roztrpčeně. Její slova však zanikla v nespokojeném šumu, zvedajícím se z okolních židlí. Gisella viděla zklamáním protáhlé obličej. Všem jako na povel klesly ruce s přidělenými dražebními čísly.

Její pohled instinktivně zabloudil k vysokému neznámému muži. Přišel před chvílí a hned zamířil k pořadatelům aukce, sedícím na malém pódiu vedle krbu. I v obyčejném semišovém saku, černých džínsech a košili bez kravaty vypadal nesmírně elegantně a až hříšně sexy.

Její první dojem byl, že do tohoto snobského prostředí jeho nenucený vzhled vůbec nezapadá. Luxusní manhattanské sídlo, plné starožitného nábytku, vybledlých hedvábných koberců a křišťálových lustrů bylo němou oslavou stavebního stylu francouzské renesance. Mramorové sloupy podpíraly nízké stropy

a těžké sametové závěsy zastíraly překrásný výhled na Central Park. Ten muž se sem prostě absolutně nehodil. Gisella si kladla otázku, jestli to vážně všechno koupil.

Slyšela, jak vedle ní pan Walters od srdce zaklel. Byl jedním z dlouhodobých obchodních spolupracovníků jejího strýce a Giselle se svěřil, že by v aukci rád koupil tento dům.

Gisella přišla sice jen kvůli náušnici, ale byla rovněž velmi znechucená. „Vy toho muže znáte?“ otázala se pana Walterse.

„Je majitelem Riesgo Ventures,“ zachrčel pan Walters pohrdavě. „Což je technická společnost na okraji San Franciska. Jestli si myslí, že si tímhle činem koupí v tomto městě dobré jméno...“

Gisella by se ráda dozvěděla víc, ale lidé kolem ní se začali hromadně zvedat, když pominul důvod, proč by tu měli zůstat, a ona v nastalém zmatku spatřila, že Kaine Michaels odchází.

Popadla ji naléhavá potřeba ho dostihnout. Překotně se s panem Waltersem rozloučila a spěchala za ním. Prodírala se davem lidí ke dveřím a mumlala přitom na všechny strany omluvná slůvka. Na okamžik se zděsila, že ho ztratila. Neodcházel totiž hlavními dveřmi ze vstupní haly jako ostatní. Jeho dlouhé nohy ho nesly po širokém, kobercem pokrytém schodišti do patra na galérii. Vedle něj kráčel aukční úředník, který měl co dělat, aby mu stačil.

Gisella pospíchala za nimi. Následovala je chodbou až k otevřeným dvojitým dveřím. Úředník právě představoval muže hlídači.

„Tohle je pan Michaels. Právě koupil dům a všechno, co k němu patří. Necháte ho, ať si vezme, cokoliv bude chtít.“

„Jde mi jen o jednu věc,“ odtušil dlouhonožý muž

a ukázal na řádek v poznámkovém bloku, který úředník držel v ruce. „Zbytek se může někde uskladnit.“

„Pane Michaelsi,“ zavolala na něj Gisella naléhavě. I ona chtěla jen jednu jedinou věc, než se všechno ocitne ve vzdáleném skladišti, kam se už hned tak někdo nedostane.

Hlídač na ni nevráživě pohlédl a Gisella k nim omluvně napřáhla dlaň.

„Bude to jen chvílička.“

Kaine hlídači pokynul, že může jít, pak pohlédl na úředníka. Ten souhlasně přikývl a odsunul se vedle do místnosti, která vypadala jako obývací pokoj. Nacházela se v ní hromada obrazů a soch, označených štítky s číslicemi. Štítky mělo i několik kusů nábytku a pár dalších drobností. Gisellu napadlo, že tato místnost sloužila jako prostor ke skladování předmětů na aukci.

V duchu se zaradovala. Byla si jistá, že náušnice musí být právě tady. Žaludek se jí sevřel radostným očekáváním.

„Ta vaše *chvílička* už skoro vypršela,“ upozornil ji Kaine.

Gisella k němu vzhledla a překvapením málem otevřela pusou. Kaine Michaels vyhlížel zblízka jako velice hezký muž. Husté tmavé vlasy měl ostříhané nakrátko a nad zlatavě hnědýma očima se mu klenu- lo výrazné obočí. Hladké snědé tváře zdobilo podél čelisti přísně ohraničené strniště a pod plnými smysl- nými rty se vyjímalá pěstěná kozí bradka.

Hezcí muži nechávali Gisellu obvykle chladnou. Ještě žádný na ni neudělal takový dojem, aby se do některého z nich zamilovala. Kaine ji sjel od hlavy až k patě uznalým pohledem a Giselle se pro tentokrát sevřel žaludek vzrušením.

Natáhla k němu ruku. „Gisella Drummondová.“

Kaineův uvolněný postoj se náhle změnil. Obličej se mu stáhl zděšením. Znovu si Gisellu prohlédl, tentokrát bedlivěji a obezřetněji. Chvilí setrval pohledem na jejích lodičkách s otevřenou špičkou, pak zvedl oči k topu s vystřiženými rameny.

Když jí opět pohlédl do očí, na Gisellu z jeho tváře dýchl syrový chlad. Připadalo jí, jako kdyby narazila do zdi. Kaine na ni pohlížel s ledovou odměřeností, která přímo mrazila.

Pohrdavě zafrkal, čímž jí chtěl dát najevo, že nechápe, jak si ho vůbec dovolila oslovit.

Gisella začala být nesvá. S muži nemívala nikdy problém. A nebylo to jen kvůli jejím četným vlivným kontaktům. Měla štíhlou souměrnou postavu modelky a aristokraticky krásnou tvář.

Její vzhled mohl být zároveň výhodou i překážkou, záleželo na okolnostech, proto svou krásu Gisella raději příliš nevyužívala. Tentokrát jí však šlo o hodně. Už roky po náušnici toužila, a teď, když se ocitla na dosah, by ji měla ztratit?

Pokoušela se Kaineův zmrzlý výraz roztavit vřelým úsměvem, avšak tvrdě narazila.

„Vím, kdo jste, slečno Barsiová,“ zasupěl Kaine. Vrhł pohled na její napřaženou ruku, ale nepřijal ji.

Gisella ji nechala klesnout. Z tváře jí zmizel úsměv a na chvíli poklesla na duchu. Hned se však vzpamatovala.

„Nepokoušela jsem se vás zmást,“ vysvětlovala. „Užívám jen jméno po otci.“ Nijak na tom vlastně nezáleželo. Gisellina rodina byla poněkud komplikovaná, ale ona byla srdcem vždycky Barsiová. Barsiovi byli v New Yorku považováni za velmi respektovanou rodinu.

Na Kainea Michaelse to však neudělalo žádný pozitivní dojem. Spíš naopak. Ve tváři se mu objevil opovržlivý úsměšek.

„Pane?“

Vedle nich se jako duch zjevil aukční úředník. Vrátil se z přechodného skladiště ve vedlejší místnosti a v dlani držel malou sametovou krabičku.

„Skutečně si nic víc vzít nechcete?“

„Ne,“ odtušil Kaine a přesunul se do sousední ložnice. Jeho pohled obsáhl postel s nebesy, zdobený budoárový nábytek v sedacím koutku naproti ní i těžké tmavomodré závěsy, zastírající výhled do Central Parku. Znechuceně zkřivil rty.

Gisella ho následovala. V duchu se proklínala, že nebyla schopná odejít z práce dřív, aby stihla prohlídku domu s průvodcem, která předcházela aukci. Její rodiče sice měli peníze na koupi domu, jako byl tento, ale aby si pořizovali něco, co neodpovídá jejich vkusu, to by nikdy neudělali. Kaineovi se dům zjevně taky nelíbil, avšak přesto ho zakoupil. Proč?

Úředník mu podal krabičku. „Až se vrátíte dolů, budu mít pro vás připravené patřičné dokumenty. Potřeboval bych je od vás podepsat. Budete zvažovat odprodej předmětů eventuálním zájemcům?“

„Jistě, samozřejmě kromě tohoto. Postaráte se o to?“

Úředník počkal, až ho Kaine pokynem hlavy propustí, a pak se odporoučel. Gisella se s Kainem ocitla o samotě.

Horečně přemýšlela. Koupil Kaine celý dům jen kvůli onomu jedinému předmětu v malé sametové krabičce?

Kaine krabičku uložil do kapsy saka. Ani se ji neobtěžoval otevřít.

Giselle se sevřel žaludek. „Co v ní je?“

Vrhla se k toaletnímu stolku a prádelníku, na nichž leželo množství podobných otevřených krabiček se šperky. Všechny měly štítky s čísly. Gisella

v nich zběsile pátrala po náušnici, kterou viděla v katalogu. V krabičkách sice našla několik náušnic, ale všechny byly v páru.

Ta jediná, po níž toužila, mezi nimi nebyla. Znovu pečlivě prostudovala obsah krabiček. Ne, nemýlila se. *Její* náušnice byla pryč. Nitro se jí sevřelo bolestnou ztrátou. Byla tak blízko, a stejně o ni přišla!

„Je v ní ta náušnice?“ obrátila se ke Kaineovi.

Kaine jí věnoval zářivý úsměv vítěze.

Gisella tomu stále odmítala uvěřit. Něco takového přece nebylo možné! „Vy jste koupil celý dům jen kvůli ní?“

„Jevilo se mi to jako nejvhodnější způsob, jak získat to, co chci, dřív než kdokoliv jiný.“

Gisella vytřeštila oči. Byla v šoku. Takže to byla pravda. *Její* předtucha se potvrdila. Ale že po babiččině náušnici touží ještě jiní lidé, to prostě odmítala vstřebat. Kdyby byly obě, tak snad, ale takhle...

„Nevím, kdo vám co napovídal, ale ta náušnice je téměř bezcenná. Rozhodně nemá cenu celého domu, a už vůbec ne právě tohoto. Proč jste si na ni prostě nepřisadil, když jste po ní tak toužil?“

„Koupě zrovna *tohoto* domu se mi náramně hodí. A pak, nemám čas na hlouposti, jako je vysedávání na aukcích. Tak co, půjdeme?“ Kaine ukázal rukou ke dveřím.

„Ne.“ Gisella se odmítla vzdát. Byla zvyklá, že nad většinou životních situací měla vždycky kontrolu. Tentokrát však nevěděla, kudy kam. Po oné náušnici pátrala víc než deset let. Byla si jistá, že si ji právě dnes odnese domů. Žaludek se jí stahoval hořkým zklamáním.

Napřímila se, aby si dodala sebevědomí, které jí obvykle nechybělo.

„Chtěla bych vám na ni udělat nabídku.“ Vybavila

si, že Kaine přece říkal, že hodlá jednotlivé předměty rozprodávat. Jenže vzápětí si vzpomněla, že úředníkovi sdělil, že *tento ne*. Polilo ji horko.

Kaine si ji pátravě změřil. Naklonil hlavu mírně na stranu a bedlivě si ji prohlížel. Jako by si chtěl vtisknout do paměti, jak Gisella vypadá.

„Proč o ni tolik stojíte?“ vypytoval se. „Když podle vás není vůbec cenná?“

Gisella si bezmocně olízla rty. Srdce jí poskočilo strachy. Nad její hlavou visela skrytá hrozba. Vzduch mezi ní a Kainem praskal napětím.

„Pro mou babičku má velkou sentimentální hodnotu.“ Gisella chtěla osudnou náušnici vložit do její bledé stařecké dlaně dřív, než se její chatrné zdraví ještě zhorší.

„Zdá se, že vám na babičce hodně záleží.“ Kaine se do Giselly propaloval pohledem, jako by jí chtěl z nitra vyčíst všechna tajemství.

„To máte pravdu.“ V Giselliných očích vzplál plamének naděje. „Babička je úžasná žena.“

„Jistě se o ni výborně staráte,“ pronesl Kaine falešně. Gisella jeho lichocením nepodlehla. Na to byla příliš chytrá. Přesto mírně zrudla. Kaineův lehce ochraptělý hlas zněl tak přitažlivě!

Měla kvůli tomu na sebe vztek. Neměla ponětí, proč na něj tak reaguje. Nevěděla ani, jestli se jí vůbec líbí. Zatím na ni udělal dojem namyšleného a bezohledného floutka.

Ale na druhé straně bylo na jeho osobnosti cosi fascinujícího. Gisella poznala mnoho bohatých a vlivných mužů. Z žádného nevyzařovalo tak neotřesitelné sebevědomí. Ani jeden v ní nevzbudil pokušení dostat se mu pod kůži.

Snad kdyby měla milence a našla by skrze ně své smyslné já, pochopila by, oč tu běží. Jenže si se

sestřenicí Rozalií kdysi přísahaly, že to poprvé bude až s tím, koho budou skutečně milovat. Jaký smysl má první milování, když není z lásky?

Tehdy jim oběma bylo třináct a sex jim připadal stejně vzdálený jako cesta na Měsíc. Pravda však byla taková, že až doposud Gisella nepotkala muže, s kterým by byla ochotná onu přísahu porušit.

Až dnes. Měřili se s Kainem pohledy a Giselle pod jeho pronikavýma očima tvrdly bradavky. Cítila, jak se nepříjemně otírají o krajkovou podprsenku. Byla si jistá, že Kaine musí vidět, jak hroty ňader pronikají tenkým žerzejem jejího topu.

„Jakou částku byste si asi tak představoval?“ zeptala se nervózně.

„Není na prodej,“ odpověděl Kaine namyšleně.

Gisella v duchu frustrovaně zadupala.

„Tak krásný obličej by se neměl mračit.“ Kaine se pohnul blíž a kloubem ukazováčku jí pohladil čelist. „Nadělá to zbytečné vrásky. Tak co, půjdeme konečně?“

Gisella sevřela umíněně rty. Dotek Kaineovy ruky jí byl příjemný, ale touha po náušnici byla silnější. Jako jedináček byla zvyklá, že vždycky dostala všechno, co chtěla.

„Co bych měla udělat, abyste změnil názor?“

„Nic. Nezměním ho.“ Kaine zkroutil rty do pobaveného úšklebku. „Ale vyhlídka na vaše možné pokusy, jakkoliv marné, mě docela láká, to přiznávám.“

Gisella přivřela oči. „Jestli myslíte sex, tak s tím rozhodně nepočítejte,“ informovala Kainea ledově. „Pokud někoho políbím, pak jedině proto, že to chci já, nikoli on.“ Kaineův návrh jí připadal maximálně drzý a neotesaný.

To však nic neměnilo na tom, že on sám se jí zdál přitažlivý. Vlastně byl první, který v ní vzbuzoval

příjemné vzrušení. Napadlo ji, jestli by se třeba právě on nemohl stát jejím prvním. Přesilovka, kterou spolu rozehráli, ji bavila.

„Ale neříkejte,“ zamumlal Kaine. Výraz jeho tváře se změnil z pobaveného na smrtelně vážný. Zdálo se, že zvažuje, co mu Gisella řekla. Kotníky prstů ji nepřestával hladit po hrdle v místě, kde Giselle zbledla pulzovala tepna. Její bláznění připomínalo tlukot kolibříích křidélek.

Gisella se vůbec nepoznávala. S Kainem se dnes setkala poprvé. Z vedlejší místnosti sem zaléhaly hlasy. Kdokoliv je tu mohl vidět. A přesto netoužila po ničem jiném, než aby ji tento muž políbil.

Vůbec to už nebylo o babiččině náušnici. Kaine jí připadal úplně jiný než ostatní muži, které kdy potkala. Kdyby teď zmizel a Gisella neokusila, jaké to je, cítit jeho rty na svých, hořce by toho litovala.

Dívala se mu vyzývavě do očí, které zlatavě žhnuly, a čekala.

Kaineova ruka se vrátila na její čelist. Jemně si Gisellu přidržel a sklonil hlavu.

A pak se to stalo. Jeho gesto bylo tak přirozené a prosté, jako by se líbali odjakživa. Bylo znát, že je v tom Kaine mistr.

Přesně tohle Gisella celý život hledala. Připadalo jí, že konečně našla muže se stejně silnou osobností, jakou byla ona. Vůbec se nezdráhal. Dravě se jí dobýval do úst, a Gisella se nebránila. Dovolila mu, aby jí jazykem rozevřel rty a hladově vnikl dovnitř. Kaine plnil její ústní dutinu s vášní, z níž se jí točila hlava.

Jednou rukou ji přitiskl k sobě a druhá se jí zabořila do vlasů. Gisella se Kainea chytila kolem pasu a celá v jeho objetí roztála. Její tělo kopírovalo obrysy Kaineova, jako by bylo měkkou, poddajnou formou.

Ještě nikdo ji takhle nelíbal. Kaine si její ústa vzal se sebejistou samozřejmostí, smyslností i urputnou naléhavostí. Nikam nespěchal. Vychutnával si ji se zarážející lenivostí. Gisella cítila na temeni jeho pálicí dlaň, kterou jí Kaine svíral hlavu, a v mžiku zapomněla na všechny muže, s nimiž kdy co měla do činění. Ze rtů jí uniklo bezděčné zasténání, v němž byla rozkoš i bolest z poznání, že tohle, *tohle* je skutečné líbání. Všechno před tím byla jen faleš a klam. Giselle bylo jasné, že od dnešního dne se už nebude ochotná smířit s náhražkami.

Nemohla se Kainea nasytit, ale ten se od ní už zvolna odtahoval.

Gisella se od něj odmítala odlepit, ale Kaine byl nesmlouvavý. Spustil ruce a jeho rty se zvedly od jejích. Pro Gisellu to bylo příliš brzy. V krku se jí na protest objevil knedlík. Slyšela, že Kaineův dech je stejně přerývaný jako její. Cítila ho na svých vlhkých rtech. Odmítala však otevřít oči, aby Kaine nespatriil, jak ji svým jediným polibkem očaroval.

I tak tušila, že to beztoho ví. Když promluvil, zjezily se jí chloupky na šíji. Jeho horký dech jí ovanul tvář.

„Zamknu dveře a vezmu si všechno, co mi nabízíte,“ zašeptal. „Tu náušnici však nedostanete.“

„Co... cože?“ Gisella konečně otevřela oči a několikrát zamrkala. Svět se opět zjevil v celé své kráse. Spatřila barevnou malbu na stropě se zlaceným lustrem, jehož světlo vytvářelo kolem tmavých Kaineových vlasů svatozář. Připal jí jako archanděl.

„Ale snažíte se výtečně, to se musí nechat.“

Gisella od něj neochotně poodstoupila. Pocítila závan chladného vzduchu. Přišla o Kaineovo tělesné teplo. Všimla si, že má na rtech šmouhu od její rtěnky a zatoužila mu ji setřít palcem. Tolik se ho chtěla

dál dotýkat! Mžiklo jí hlavou, jaké by to bylo, kdyby mu dovolila, co navrhoval. Vždycky ji zajímalo, jaké to je, když člověk potká někoho, s kým si sedne na první pohled, na jediný dotyk. Toužila být šířaná vášní a oddat se takovému muži bezhlavě, beze všech zábran.

„Já se přece...“ Nedořekla. Zabránil jí v tom výraz v Kaineových očích. Netušila, co ji urazilo víc, jestli poznání, že z jeho strany byla vášeň jen hraná, nebo zjištění, že ji považuje za manipulátorku.

„Už se zase mračíte,“ vyčetl jí posměšně Kaine. „Tím spíš nedostanete nic z toho, po čem tak toužíte. A věřte mi, že je to pro mě nanejvýš uspokojující.“

Gisella vytřeštila oči. „Chcete mi naznačit, že se mi za něco mstíte?“

„Vám ne. Jen bych se chtěl dostat k vašemu bratranci,“ odtušil Kaine tvrdě. „Buďte tak laskavá a vyřidte mu to, ano? Budu čekat na jeho telefonát.“